

පුරාණ ග්‍රීසියේ නාට්‍ය කලාවේ උපත විමසා බලන කල අපට පෙනී යන්නේ ආගමේ සමග බද්ධව විකාශනය වූ බවයි. පෞරාණික ග්‍රීක නාට්‍යය දියෝනිසස් දේව ඇදහිල්ලෙන් මතු වී වැඩී ආවක් ලෙස සැළකීමට හැකි ය. දියෝනිසස් වනාහී මධ්‍යසාරයට කෙතට ගොයමට අධිපති වූ දෙවියාය. පොදු වශයෙන් ගත් කල ඔහු සශ්‍රීකත්වයට අධිපති දෙවියා ලෙස සැළකේ. දියෝනිසස් සිසුස් දෙවියාගේ පුත්‍රයායි. එරටේ ජාතනය කොට සිරුර කැළී වලට කඩා දැමූ දියෝනිසස් ඔහුගේ පියාණන් වූ සිසුස් විසින් යළි උපදවන ලදී. මෙම ඝාතනය කිරීම පිළිබඳවද ග්‍රීක ඉතිහාසයේ විවිධ කතා පවතී. දියෝනිසස් යළි ඉපදීමේ සමග ඔහු ජීවන වක්‍රයේත් සෘතු වක්‍රයේත් සංකේතය බවට පත් විය. උපත වැඩීම ජරාවට පත්වීම මරණය හා පුනරුත්පත්තිය යන මේවා ද වසන්තය ගිම්හානය සරත් වර්ෂා යන මේ සෘතු ද එයින් සංකේතවත් විය.

ග්‍රීක නාට්‍යයේ ආරම්භය

දියෝනිසස් පුජාව වසන්ත සමය ආරම්භයත් සමගම පැවැත්වෙන උත්සවයක් බවට පත් විය. මධ්‍යසාරයට හා සශ්‍රීකත්වයට අධිපති දෙවියා වශයෙන් විශාල බලවේගයක් තියෝනිසස් කළේ ය. ඔහු වෙනුවෙන් පුජා විධි පැවැත්වීම මිනිසාගේ මනෝ භාවයන් උද්දීපනය වීමක් සහ පිලිගැනීමක් විය. රාත්‍රී කාලයේදී කාමෝත්සව හා මධුපානෝත්සව මේ පුජා කාර්යයේ කොටසක් විය. දියෝනිසස් පුජා උත්සවය පවත්වන ලද්දේ මිදි එල හටගන්නා කාලයේදී වීම නිසා දියෝනිසස් හත්තික ග්‍රීක වැසියන් මත්පැන් බීම මේ වෙස් මුහුණු හා මල් වැල් වලින් සාදන ලද ඔටුණු පැළඳ අත්වලින් මිදි වලින් සාදන ලද මාල හා ලිංග සංකේත රැගෙන නටමින් ගී ගයමින් විනෝද වූහ. ස්ත්‍රී පුරුෂයන්ගේ ලිංගික ක්‍රියාද මෙහි විශේෂාංගයක් විය. මිදිඑල මිනිසාට දෙවියන් විසින් ප්‍රදානය කළ වස්තුවක් ලෙස සළකා මිදි සුෂ පානය කොට මත් වී දෙවියන් තමන් තුළට ආරූඪ කරගැනීමක් යයි කල්පනා කෙරුණි. එයින් ලැබෙන උද්දාමය දෙවියන් ආවේස වූවායි

ශ්‍රීනාත් මද්දමගේ

ග්‍රීකයෝ සිතු හ.

නාට්‍ය කලාවට අවශ්‍ය නෘත්‍ය අංශය මෙසේ ඇති විය. දියෝනිසස් දෙවියන්ගේ ගුණ ගැයීම සඳහා ස්තෝත්‍ර කණ්ඩායම් ආරම්භ විය. මෙහි විශේෂය වූයේ ස්තෝත්‍ර කණ්ඩායමේ නායකයා පදයක් ගැසූ විට අනෙක් අය තව පදයක් ගායනා කරන ලදී. ග්‍රීක නාට්‍යයේ වාචික අතිනය මෙසේ ආරම්භ වූයේ යයි සැළකේ. බොහෝ කළක පෙර සිටම ග්‍රීසියේ නාට්‍ය කලාව පැවති නමුත් නිශ්චිත තොරතුරු අපට ලැබෙන්නේ ක්‍රිපූ 534 සිටය. මෙම වර්ෂයේ දී ගෝඩාන්ත නාට්‍ය තරගය ආරම්භ කරන ලදී. මේ කාලයේ වාර්තාගත වී සිටි නාට්‍ය කරුවා ලෙස සැළකෙන්නේ තෙස්පීස් ය. ප්‍රථම ගෝඩාන්ත නාට්‍ය තරගයේ ජය අත්පත් කර ගත්තේ මොහු විසිනි. තම නාට්‍ය වල රඟපෑවේ ද ඔහු මය. එබැවින් ලෝකයාට දැනගන්නට ලැබී තිබෙන ප්‍රථම නළුවා ද තෙස්පීස් ය. එබැවින් නළුවන් ව දැන්ද හඳුන්වනු ලබන්නේ තෙස්පියන් වරු කියා ය. තෙස්පියන්ගේ නාට්‍ය ඉතා සරළය. ඒවායේ වූයේ එක් නළුවෙක් හා ගායන වෘත්තයකි. සියලුම චරිත එකම නළුවකු විසින් නිරූපනය කරන ලදී. චරිත් වර විවිධ චරිත එකම නළුවකු විසින් නිරූපණය කරන ලදී. චරිත් වර විවිධ චරිත සඳහා වෙස් මුහුණු භාවිතා කරන ලදී. වෙස්විලා ගැනීම සඳහා ඔහු නේපර්නාගාරයට ගිය අතර ගායන වෘත්තය ගීතයෙන් හා නැටුමෙන් රංග භූමියේ

නිස් බව නැති කළේ ය. මෙම නාට්‍ය වල නාට්‍යයට අත්‍යවශ්‍ය අංශයක් වන ගැටුම දක්නට නොලැබුණි. එයට හේතුව වූයේ එකම නළුවකු රඟපෑමයි. එවැනි ගැටුමක් ඉදිරිපත් කිරීමට හැකි වූයේ පස්වැනි ශතවර්ෂයේදී දෙවැනි නළුවකු වේදිකාවට ගෙන ඒමෙන් පසුව ය.

(ග්‍රීක නාට්‍යයේ ලී විභූතිය ළබන කළාපයේ)

කාමරයගේ සමු ගත් කලාවේ සෞන්දර්‍ය	
<p>පිහි විසිරුණු බිල තහ පසෙත් සුදු ඉදි වැරත්, අරලිය භෞතත් අරුණළු කිරණත්, වන මමර කැලේ මකරන්ද සුභ රැදි වන අරණත්</p> <p>බිළ අසසත්, සුදු වහ පැලත් වන වදුළත්, හා දිස දුරන් විභග තදුත්, බිට පාද වැසසත් බිරු අදුරන් සැහලෙන අවමරන්</p> <p>සුදු වැලි වෙරලත්, රදු වැලි වෙරලත් නුබ සුභ සිදු සැරහනා ක්ෂිතිප ගුමත් ගොමිමත් අදුරන්, බරකන හඬත් කුරුණත් ගෑයත් සිපද රාමත්</p> <p>සද එලියත්, හරු පිංචන රැසත් රැබි හඬත්, නල ඉදු සුභදුත් බිම ලියනු තවත් මට සමා වෙතාත් සද දිගේ පිපුණු කුඳදිනිග නුමත්</p> <p>මතු ලොවේ තවත්, උනුනන සදවත් ඉදු ඉහා ඇති සිත්, රදු ලෙස වනසත් අභිමම ධාරාවනා එ රහේකු සිත් අද වෙනම සුභී සන්වමට ඇයත්</p>	<p>එ සුභී සිරිත වී මේ බියත් උත් අතර රැදි මිය යනු යහපත් බිම ලියනු තවත් අමකාං පෙත් මහ දිගේ පිපුණු කැකුසිස සිතාත්</p> <p>ඉදු සමිදු පුදුන්තට එසු වල අත් බිහි අමිය දුන්නට සිදු වූ නමුත් වැලි සුභ වහන බිහි මදුදුගත් තළ වැට අභියත් බියකරු රැගැබිත්</p> <p>එ සියමලි සිත් තුල පැහැමත් වෙත් රට දිග රැකුමට කැපවුණු සදවත් කරවන සුභදත් ඉදු සිසිල වෙතාත් අහසාද කොතකුත් හෙළුම පැස රත්</p> <p>දුබි එහි පා මේ මහ පොලොවත් ගුලත් හලෙන් මහ සාහරයන් බිදුනු මේ මහ වෙත පුදු දුන් සදවත් බිදුනා බිම ඇති බියල කොතාත් කොත්</p> <p>මහ ලිය මිය දුන් දුන් බිය වෙතාත් අහසාද කොතකුත් එම මහ පැහැමත් දුන් බිය වෙතාත් අහසාද කොතකුත් මහ ලිය මිය දුන් බියල කොතාත් කොත්</p>
<p>ආර. එම්. ඩයන් රසතුංග ක්‍රමාඩි.</p>	